

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ. 15—'Εν δι ταῖς ἑπαρ. φρ. 16—'Εν τῷ ἔξω. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΑΝΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΑΣ ΠΡΟΣΕΞΗ ΤΟ ΧΑΡΤΙ ΤΟΥ.

Ὁ Σάϋλωκ ἦτο περιφρονημένος Ἰουδαῖος, τοκογλύφος τῆς Ἑνετίας· ὁ Ἀντώνιος πλούσιος ἔμπορος, περιφρονῶν, πτύων, ῥαπίζων ὡς Λουριώτης καὶ κάποτε λακτίζων τὸν τοκογλύφον· ὁ Βασάνιος ἦτο φίλος τοῦ Ἀντωνίου καὶ ἔχει ἀνάγκη χρημάτων, τριῶν χιλιάδων δουκάτων, διὰ νὰ συναγωνισθῇ μετὰ ἄλλων μνηστήρων τῆς πλουσίας τοῦ Βελμόν κληρονόμου, τῆς ὠραιστάτης Πορκίας, τὴν ὁποίαν θὰ λάβῃ ἐκεῖνος ἐκ τῶν μνηστήρων ὅστις μετὰ τριῶν κιβωτιῶν, ἐνὸς χρυσοῦ, τοῦ ἄλλου ἀργυροῦ, μολυβδίνου τοῦ τρίτου, ἐκλέξῃ τὸ περιέχον ἐγκλειστον τὴν εἰκόνα τῆς φιλοδοξουμένης μνηστῆς· ὁ Βασάνιος ἀποτείνεται πρὸς τὸν Ἀντώνιον καὶ ὁ Ἀντώνιος, ὅστις ὅλην τὴν περιουσίαν του ἐνεπιστεύθη εἰς τὴν θάλασσαν, εὐρίσκειται χωρὶς μετρητὰ· ὅτι προσφέρει εἶναι ἡ ὑπογραφή του, ἐὰν ὁ ἔραστής τῆς Πορκίας εὐρίσκῃ θανειστήν· ὁ Σάϋλωκ εὐρέθη. Τρεῖς χιλιάδες δουκάτα· καλὰ! καὶ ὁ Ἀντώνιος, ὁ φοβερός περιφρονητής του, ἐγγυητής, καλὰ! Μὲ προθεσίαν τριῶν μηνῶν, καλὰ! Ἄλλ' ἡ περιουσία τοῦ Ἀντωνίου εἶναι ἐκτεθειμένη· ἔχει ἐν πλοῖον φορτωμένον διὰ Τρίπολιν, ἄλλο διὰ τὰς Ἰνδίας, τρίτον διὰ τὸ Μεξικὸν καὶ τέταρτον διὰ τὴν Ἀγγλίαν. Τὰ πλοῖα ὅμως εἶναι σανίδες καὶ οἱ ναῦται ἄνθρωποι· ὑπάρχουν ποντικοὶ εἰς τὴν θάλασσαν, ὑπάρχουν καὶ εἰς τὴν ξηρὰν· εἰς τὴν ξηρὰν κλέπται, καὶ εἰς τὴν θάλασσαν κλέπται, δηλαδὴ πειραταί. Ἐπὶ πᾶσι ὁ φόβος τῶν κυμάτων, τῶν ἀνέμων, τῶν ὑφάλων. Ὁ Σάϋλωκ ζητεῖ ἐγγύησιν· ἐὰν κατὰ τὴν δεῖνα ἡμέραν καὶ τὸ δεῖνα μέρος δὲν ἐξαργυρωθῇ τὸ γραμματίον, ὁ Ἀντώνιος θὰ εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ στερηθῇ ἀκριβῶς μιᾶς λίτρας ἐκ τῆς σαρκὸς του, τὴν ὁποίαν ὁ Σάϋλωκ θὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα ν' ἀποκόψῃ ἐξ οἴου δῆποτε μέρος τοῦ σώματός του θελήσῃ. Τὸ γραμματίον ὑπεγράφη. Παρέρχεται καιρὸς· καὶ περὶ τῶν πλοίων τοῦ Ἀντωνίου ἔρχονται κακαὶ εἰδήσεις. Ἐν μετὰ τὸ ἄλλο ναυαγί. Ὁ Σάϋλωκ, ὅστις πρὸ ὀλίγου ἔχασε τὴν θυγατέρα του, τὴν ὠραίαν Ἰεσοικὰ, ἀπαχθεῖσαν ὑπὸ χριστιανοῦ ἔραστοῦ μὲ πολὺ χρυσίον καὶ πολυτίμους λίθους τοῦ φιλαργύρου πατρὸς τῆς, περιπατεῖ εἰς τὸ Ῥιάλτο καὶ ἀκούει τὰ

λυπηρὰ περὶ Ἀντωνίου. Ἀναπνέει. Ἀναπνέει διότι θὰ ἐκδικηθῇ ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἀντωνίου ἐναντίον ὅλης τῆς χριστιανωσύνης. Ἀναπνέει, διότι θὰ ἐκδικήσῃ, ἐν ὀνόματι ἑαυτοῦ, ὅλην τὴν κατηραμένην φυλὴν του· διότι θὰ ἴδῃ ἐκτελούμενον τὸν ὄρον τοῦ γραμματίου, τὴν ἀποκοπὴν μιᾶς λίτρας ἐκ τῆς σαρκὸς τοῦ Ἀντωνίου. Ἄλλη καλὴ δουλειὰ δι' ἐμέ! Εἰς χρεωκόπος, εἰς ἄσωτος, ὅστις μόλις τολμᾷ νὰ προβάλλῃ τὴν μύτην του εἰς τὸ Ῥιάλτο! Εἰς ἐπαίτης ὅστις ἔκαμνε τὸν κομψὸν εἰς τὴν ἀγοράν! Ἄς προσέξῃ τὸ χαρτί του! Συνείθιζε νὰ μὲ ὀνομάζῃ τοκογλύφον. Ἄς προσέξῃ τὸ χαρτί του! Συνείθιζε νὰ θανείζῃ χρήματα ἀπὸ χριστιανικὴν ἀβροφροσύνην. Ἄς προσέξῃ τὸ χαρτί του!

* * *

Ἀπὸ τοῦ δράματος τοῦ Σαίξπηρ ἕως τοῦ δράματος ὑπερῆς Βασιλεία διὰ τῆς Διαλύσεως τῆς Βουλῆς ἐπέταξεν ἀποτόμως ἐπὶ τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς, ἡ μεταβάσις δὲν εἶναι πολὺ ἀπότομος. Ἡ Βασιλεία βεβαίως δὲν εἶναι καθ' ὅλα Ἀντώνιος, διότι ὁ Ἀντώνιος ἦτο εὐγενὴς χαρακτήρ ὅστις εἰς τὸ αἶσθημα τῆς φιλίας ἐνεχυρίασεν αὐτὴν τὴν σάρκα καὶ τὴν ζωὴν του· εἶναι ὅμως ὅσον ἀφορᾷ τὰς σχέσεις τοῦ Ἀντωνίου πρὸς τὸν Σάϋλωκ· διότι ὑβρίζει καὶ αὐτὴν, λακτίζει, ῥαπίζει, πτύει· τὸ ὄργανόν τῆς ὁ Λουριώτης ἀνομολογεῖ ἀνευθριάστως ὅτι ἂν δὲν ἐῤῥάπισε τοῦς Δημοτικούς Συμβούλους, τοῦτο προῆλθε διότι ἔτυχε νὰ εἶναι πεπρικοισμένος ὑπὸ τῆς φύσεως δι' ὑπομονῆς ὄνου· οὐχ' ἦτον ἐτράθηξεν ἐκ τοῦ ὀτίου καὶ ἂν δὲν ἦτο αὐτὸς ὄνος καὶ ἦτο μόνον Λουριώτης θὰ ἔκαμνε, ὡς ὁμολογεῖ ὁ ἴδιος εἰς τὸ ἀρχεῖον τηλεγράφημά του ἐπὶ λέξει καὶ ἐπὶ φράσει, πολὺ περισσότερα ἀπὸ ἐν τράθηγμα ὀτίου· ὁ ἄνθρωπος θὰ κατεβίβαζε πυγμάς, θὰ ἤνοιγε ἐντόσθια, θ' ἀπέκοπτε ῥίνας καὶ ὠτα, ἐν ἀνάγκῃ ὅλην τὴν κεφαλὴν, διὰ νὰ τὴν στείλῃ εἰς τὰ Ἀνάκτωρα δῶρον εἰς τὸν Βασιλέα του, θὰ ἐστραγγάλιζε, θ' ἀπηγγόνιζε καὶ θὰ ἐπαλούκονε· ἀλλ' ὅτι τὸν ἐμπόδισε εἶνε ὅτι εὐρέθη νὰ ἔχῃ τὸν χαρακτῆρα τοῦ μάλλον ἐναρέτου ἐξ ὅλων τῶν ζώων τῆς ὑψηλῆς. Ἐν μεγάλῃ ἡ Βασιλεία εἶναι ἕνας τερατώδης Λουριώτης μὲ πεντακισμυρίας χεῖρας ἀπ' ἐκεῖνας αἰ ὁποῖα τραβοῦν τὰ ὠτία τῶν δημοτικῶν συμβούλων καὶ ἔπειτα γράφουν τὰ δικαιολογη-

τικά τηλεγραφήματα, ενώ ο Λουριώτης είναι μία μικροσκοπική Βασιλεία, μία τελεία απ' εκείνας τας οποίας τὰ πτηνά ένιοτε άνακουφίζόμενα έκσφενδονίζουα κατά του ύψηλου πύλου του Βασιλικού Έπιτρόπου. Έν όνόματι τίνος, άλλ' ή τής Βασιλείας, όργιάζουν οι μοίραρχοι, ύπομοίραρχοι, ένωμοτάρχοι και άπλοι χωροφύλακες; Δι' αυτούς τὸ Σύνταγμα είναι περίττωμα, ένφ τής Βασιλείας τὸ σύμβολον τὸ φέρουα επί τής κεφαλής των και επ' όνόματι του συμβόλου έκείνου, δέρουα, φυλακίζουα, άτιμάζουα, φονεύουα, κλέπτουα, άρπάζουα και έμπαίζουα έν τινα πολίτην εύρωσι του χεριού των. Έπ' όνόματι τίνος, άλλ' ή τής Βασιλείας, οι Τμηματάρχοι, οι τελώναι, οι ύπάλληλοι, οι Είρηνοδικοί, γδέρουα πάντα πολίτην όστις έμπέση εις χείρας των, ένφ τὸ Σύνταγμα τούς μισθώνει διά νά ύπηρετώσι δωρεάν τὸν πολίτην; Έπ' όνόματι τίνος άλλ' ή τής Βασιλείας ή δικαιούση έγεινε μοιχαλις έπιδαψιλεύουσα τῶ πλειοδοτοούντι τὰ μειδιάματα αὐτής; Έπ' όνόματι τίνος επί τέλους, άλλ' ή τής Βασιλείας, ο κ. Κουμουαδούρος έπρόδωσεν τὰ έθνικά, έσύλησε τὰ δημόσια, κατεπάτησε τούς νόμους;

Υπάρχει λοιπόν μία λεγομένη Βασιλική Έξουσία, άλλως καλουμένη Βασιλεία, τήν όποιαν διαχειρίζονται έπτά ύπεύθυνοι λόγω, πράγματι δέ άνεύθυνοι, καταχρασται ή έπιδρομείς ή άπατεώνες και ύπ' αυτούς δέκα, είκοσι χιλιάδες ύποδεστέροι όργάνων τῶν όποιων ή άποστολή είναι τὸ ληστεύειν και πλουτείν, τὸ τυραννείν και χαίρειν. Αὐτὴ λοιπόν ή Βασιλεία άπέδειξε μέχρι τούδε διά τής πρὸς τὸ Έθνος συμπεριφοράς της ότι δέν άναγνωρίζει έν ήμιν δικαιώματα, ως ο Άντώνιος δέν άναγνωρίζει εις τὸν Ίουδαίου Σάβυλων δικαιώματα άνθρώπου, διότι ο θεός του ώνομάζετο Σαββαώθ και δέν ώνομάζετο Κύριος ήμῶν Ίησοῦς Χριστός. Τούτῳ ήνάγκαζε τὸν Σάβυλον νά λέγη διά τὸν Άντώνιον, όστις είναι δι' ήμᾶς τούς Εβίωτας ή Βασιλεία: «Καί ποίους λόγους έχει νά πράττη πάντα ταῦτα; Βίμαι Ίουδαίος. Μήπως ο Ίουδαίος δέν έχει όφθαλμούς, μήπως ο Ίουδαίος δέν έχει χείρας, όργανα, αίσθήσεις, διαθέσεις, πάθη; Μήπως δέν τρέφεται διά τής αὐτής τροφής, δέν πληγόνεται διά τῶν αὐτῶν όπλων, δέν ύπόκειται εις τὰ αὐτὰς άσθενείας, δέν θεραπεύεται διά τῶν αὐτῶν μέσων, δέν θερμαίνεται και ψυχραίνεται ύπό του αὐτοῦ θερούς και του αὐτοῦ χειμῶνος, ως και ο χριστιανός; Άν μᾶς κεντήσατε, δέν αίματόνομεν; Άν μᾶς γαργαλίσατε, δέν γελοῦμεν; Άν μᾶς δηλητηριάσατε, δέν άποθνήσκομεν; **Και άν μᾶς ύβρίσητε, δέν θά έκδικηθῶμεν εε**

Άπέναντι του Χριστιανού, τής Βασιλείας, είμεθα λοιπόν Έβραίοι, είμεθα ο άτυχής Σάβυλον. Έχομεν τὰ χρέματα, τροφοδοτούμεν τήν Βασιλείαν άντι τούου, ούδέν άλλο ζητούμεν ή νά μᾶς άφήση έλευθέρους. Είμεθα δηλαδή τοιαῦτα κτήνη άκόμη, ώστε νά έξαρτώμεν τήν ιδικήν μας έλευθερίαν άπό ξένης θελήσεως. Διότι τὸ ζήτημα μεταξὺ Βασιλείας και Λαοῦ, άμα άφαιρέσης όλην τήν κοινοβουλευτικήν μορφολογία, ήτις κατ' ούδέν διαφέρει τής δημοκρατικής μορφολογίας του Διαμαλακ και του Τσουγγρα, μένει καθαρόν ζήτημα προσωπικής και έθνικής έλευθερίας. Πρὸς Θεοῦ! εις τί είδατε τήν Βασιλείαν χραισμεύουσαν; Τὸ σύνταγμα λέγει ότι ο Βασιλεύς νομοθετεῖ. Γνωρίζετε κανένα νόμον τὸν όποιον συνέταξεν ο Βασιλεύς; Άν τὸν γνωρίζετε, συμπολιταί μου, καλήσατε εν' άποκαλυφθῶ και έγὼ πρώτην φορὰν πρὸ του άντιτάτου άρχόντος και προσελκύσω τήν φίλιαν ένός άντισυνταγματάρχου. Τὸ σύνταγμα, λέγει, ότι είναι άρχηγός του στρατοῦ. Γνωρίζετε καμμίαν του στρατοῦ μας πρᾶξιν, όχι πολεμικήν, άλλ' ειρηνικήν,

άλλ' ούτε πρᾶξιν, κανένα όργανισμόν, όστις νά όφείλπαι εις τὸν Βασιλέα; Άν τὸ γνωρίζετε, συμπολιταί μου, φωτίσατέ με ένα φύγη και έν τῶν ιδικῶν μου χειλέων έν βαθύ πρὸς τὸν ήγεμόνα εύχαριστῶ». Έγὼ δ,τι γνωρίζω είναι ότι πολλοί προβιβασμοί στρατιωτικοί, τὸσφ συνταλοῦντες εις τήν ύγείαν του στρατοῦ και του Δημοτικοῦ Ταμείου, όσον οι Ίατροί του Ζιλ Μπλάε εις τήν ύγείαν τῶν άσθενῶν των, όφείλονται εις τήν προσωπικήν μεσολάβησιν του Βασιλέως. Τὸ Σύνταγμα, ο Στούπης και ο Χαρίπολος λέγουσιν ότι ο Βασιλεύς είναι ύπέρτατος άρμοστής, Ιθύντωρ, ήνιοχος και δέν ξεύρω τί άλλο. Γνωρίζετε καμμίαν τοιαύτην ένέργειαν τής Βασιλείας άπό τῶν ήμερῶν του μακαρίτου Σπόνεκ, του μακαρίτου Βούλγαρη, του μακαρίτου Γρίδα, μέχρι τῶν ήμερῶν του μακαρίτου Κουμουαδούρου; Άν τήν γνωρίζετε, συμπολιταί μου, μη σιωπάτε, θέλω και έγὼ νά έναλισθῶ ένα ήχον αὐτῆς τής ουρανίας άρμονίας, ήτις, και Χαρίπολον, καταρτίζει τὸ συνταγματικόν πολίτευμα εις τήν ιδανικήν έκείνην πολιτείαν ήν οι άρχαίοι φιλόσοφοι έφαντάσθησαν άπό του Πυθαγόρου μέχρι του Κικέρωνος. Ο,τι έγὼ γνωρίζω είναι ότι εις όλας τὰς πρὸς περιούλην τής έθνικής κυριαρχίας, τής κυριαρχου αὐτῆς τῆς Βασιλείας, γενομένας άποπειράς, ούχι ή Βασιλεία, άλλ' ή κοινή γνώμη παρενέβη φοβερά και άγρία και άφώπλισε τούς έπιδρομείς καθ' ήν στιγμήν έθετον τὸν δάκτυλον επί τῆς σκανδάλης έτοιμοι νά πυροβολήσουν.

Άληθώς! Τὸ Σύνταγμα όρίζει άκόμη ότι ο Βασιλεύς κηρύττει τὸν πόλεμον και κλείει συνθήκας. Περὶ πολέμου ούτε ήκουσα ούτε γνωρίζω τίποτε. άλλ' άπό συνθήκας, μόνον είδῶ, συμπολιταί μου, δέν έχω άνάγκην νά έπικαλεσθῶ τὰ φῶτά σας, διότι έχω άπομνημονεύσει τήν συνθήκην τῆς 31ης Μαρτίου και μετ' αὐτῆς τὸ άρθρον όπερ έδημοσίευσεν ή άγγλική Φόρθην Μιγδην, άναδημοσίευσεν ή Παλιγγασσία και δέν διέψυσεν άκόμη τὸ Έθνικόν Πνεῦμα.

Αὐτὰ είναι τὰ άρνητικά τής Βασιλείας, άλλὰ τὰ θετικά τὰ γνωρίζετε όπως τὰ γνωρίζω έγὼ; Και έχομεν, νομίζετε Κράτος άπό του 1862 και έντεῦθεν; Και έχομεν νομίζετε Κυβέρνησιν; Και έχομεν Βουλήν; Έχομεν σύνταγμα, νόμους, δικαιούσνην; Κηρύξατε μετὰ του Νεστορίδου και του Ρηγοπούλου, πλὴν του δόγματος τῆς άθανασίας τῆς ψυχῆς, τὸ όποιον νομίζει τις ότι ο πρώτος έφευρών ήτο πρόγονος του έκλαμπροτάτου Κάστρου, και τὸ δόγμα τῆς ελληνικής Άθανασίας, διότι εἶνε θαῦμα πῶς Ιστάμεθα είσέτι επί τῶν ποδῶν μας, έστῶ και άν έχωσι τήν φυσιογνωμίαν τῶν δύο άκρων του νεωτέρου Δημοσθένους Βουραδούση, έστῶ και άν τὰ σώματά μας παρουσιάζωσι μορφήν παραλυτικοῦ του Εύαγγελίου! Θαῦμα! πῶς μία ριπήν άνέμου δέν έσκούπησε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, όπερ λέγεται Έλληνικὸν Βασιλείον όπερ, ως ή αυτοκρατορία του τελευταίου Παλαιολόγου, έχει τούς τίτλους, τὰς τιμὰς και τὰ άξιώματα, και μόνον χείρας δέν έχει διά νά συγκρατήσουν αὐτούς τούς τίτλους και αὐτὰς τὰς τιμὰς, διότι αὐτὰι αἱ χείρες πρὸ πολλοῦ έμαλακίθησαν ύπό τήν σοφήν διεύθυνσιν του άρχιδιδασκάλου τῆς Όρχήστρας, Κουμουαδούρου του Μαλακοῦ. Τί είμεθα; Άναπολήσατε κύριοι τί είμεθα μετὰ είκοσαετῆ Βασιλείαν. Ένα δέν άπεκτήσαμεν πρωθυπουργόν όστις νά κυβερνήσῃ ως Κυβερνήτης μίαν τριετίαν, όχι ως ληστής αὐτὸν τὸν τόπον, τὸν και ύπὲρ τήν γῆν τῶν Κάφρων έχοντα άνάγκην κυβερνήσεως. Ένα δέν έχομεν άξίωματικόν του στρατοῦ κατόπιν ένός ίσως διακατομμυρίου πρὸς μόρφωσιν στρατοῦ. Ένα δέν έχομεν ναυτικόν, ένα μηχαρικόν, μίαν έπιστημονικήν δόξαν, ένα όργανωτὴν τῆς

κατωτέρας παιδείας, έν σχολείον άνθρωπινόν, άλλ' ούτε θεάτρον, ούτε σιδηροδρόμους, ούτε δρόμους, άλλ' ούτε γλώσσασαν, ούτε φιλολογία, ούτε τύπον, άλλ' ούτε νεολαίαν, ούτε άνθρώπους, ούτε άνδρας, ούτε γυναίκα, ούτε λαόν, άλλ' ούτε ήθικήν, ούτε θρησκείαν, ούτε φιλανθρωπίαν, άλλ' ούτε χωρικούς, ούτε κοινωνίαν, ούτε γεωργίαν, άλλ' ούτε έρρεῖς, ούτε άθούς, ούτε έχθρούς, ούτε φίλους, άλλ' ούτε πάθη, ούτε αίσθήματα, ούτε χαρκκτήρα, ούτε ιδέας. Εἰς συμφειτός μετριοτήτων, μεστός μικρῶν κακιῶν, ίδου τί είμεθα.

Και θά σας εἶπω όταν μου όμιλήτε περί πολιτευμάτων: Βάλτε επί κεφαλῆς του Κράτους, ότι θέλετε, άνθρωπον, γυναίκα, κτήνος ή πρᾶγμα. άλλ' ύπό ένα και μόνον όρον: **Ζώσατε τήν Ελλάδα.**

* *

Και ένά επανέλθωμεν εις τήν πρώτην άλληγορίαν, σας λέγομεν ότι τήν φορὰν αὐτήν διεξάγομεν—ήμεις τουλάχιστον—τὸν τελευταίον άγῶνα' σας νομίζομεν, άγαπητοί συμπολιταί, Ίουδαίους, άλλὰ δέν σας άρνούμεθα τήν δύναμιν του Σάβυλον, κατά συνέπειαν ότι δύνασθε άκόμα νά είπητε, προκειμένου περί του τελευταίου Λακτίσματος όπερ έβρίψε κατά προσώπου σας διά του διατάγματος τῆς Διαλύσεως τῆς Βουλῆς ο διαχειριστής τῆς Βασιλικῆς έξουσίας Κουμουαδούρος: **Άς προσέξῃ τὸ χαρτί του.**

Τὸ χαρτί έκείνο είναι ή υπερημερία του γραμματίου. Σας έπιβάλλει νά ζητήσατε τήν λίτραν σαρκός έκ του δέρματος του. Άς προσέξῃ τὸ χαρτί του και αὐτός και όστις άλλος.

Κκαλεθάν.

ΑΛΛΟΣ ΓΙΑ ΤΟ ΒΩΛΟ!

Πταίει λοιπόν ή πλήρης ψυχῆς και σθένους επανάστασις του 21, διότι έκείνης είμεθα πλάσμα και σύστασις, πταίει αὐτῆ, άν διεπλάσθημεν τοιαύτη μοιχαλις γενεά, ύφισταμένη τὴσην άνωθεν και κάτωθεν κυβερνητικήν άτιμίαν; Πρέπει οι άσωτοι υιοί, οι κατασπαταλήσαντες όχι άπειδῶς, άλλ' άναιδῶς, τήν πολύτιμον τῶν πατέρων μας κληρονομίαν, νά έκσφενδονίσωμεν κατά του αίματος και τῶν τάφων των και τήν υβριν αὐτήν, ότι κληρονομικῶς άπερρόφησαμεν όλας τὰς άμαρτίας, όλα τὰ ήθικά βακτηρίδια του δειλοῦ αίματος μας; Άν θέλετε, συμπολιταί μου, σεῖς οἵτινες μετὰ τὴσφ μακαριότητος άνέχεσθε τὸ σάγμα τῆς Βασιλείας του Κουμουαδούρου, κάμετε και τοῦτο και νύψατε τὰ χείρας σας επί τῶν τάφων τῶν ήρώων πατέρων σας, λέγοντες: διά τήν διαφθοράν τῶν υἱῶν σας πταίτε οι πατέρες. Άλλ' ήμεις, μα τήν φωνήν τῆς αληθείας, θέλομεν διαμαρτυρηθῆ, θέλομεν σας άπαρηθῆ, και εἶπει: έν αίματηρόν όχι, έκείνοι άπέθανον διά νά ζήσωμεν ήμεις, ένφ ήμεις θνήσκωμεν καθημερινῶς διά νά ζῶσι μόνον έκείνοι, διότι προτιμῶ βέβαια προκειμένου περί ζωῆς ένά τάφον Άνδρούτσου άπό χιλίας μηδαμινὰς δπάρξεις αίτινες, άπαρνούμεναι τὸ έγὼ των, δέν αίσχύνονται νά λέγωσιν: Είμεθα του Κουμουαδούρου, είμεθα του Τρικούπη, ως έλεγον οι Έβραίοι, είμι του Άπολλῶ, είμι του Κηρά;

Δέν θά θέσωμεν ύπό έξομολόγησιν τήν παρελθούσαν Βασιλείαν' άλλὰ εἶαν πρὸ τῆς νέας Βασιλείας παρουσιάσωμεν καθρέπτην, θά ίδωμεν ότι τὸν άπώθει, διότι ως άντίτυπον τῆς ψυχῆς της, τῆς μορφῆς της, θέλει ένοπτρισθῆ έκεί μέσα τήν Έλλάδα όπως τήν έχει καταντήσει, γεροντοκόρην έχουσαν άξιώσεις κάλλους, με τεχνητούς δόντας, τεχνητὴν κόμην, τεχνητὰ χρώματα. Ω! δότε μας καλλίτερα ν' άπασθῶμεν κρανίου νεκροῦ, δότε μας νά πίωμεν αίμα, παρά νά προσβλέψωμεν εις τοιοῦτον θεάμα. Τί είναι όλον αὐτὸ τὸ χλιαρόν ρεῦμα όπερ διαθεῖ δι' όλων ήμῶν και άδυνατίζει τὰ νεύρα μας, τὰς σάρκας μας, τήν κεφαλήν μας, τὸ αίμᾶ μας; Πιστεύσατέ μας, συμπολιταί, είναι τὰ άποτελέσματα τῆς διαχείρισεως μίας βασιλικῆς έξουσίας, τήν όποιαν ούτε εις δεσπότην και τυραννον ήνόρθωσαν, ούτε εις κοινοβουλευτικόν Ιθύντορα άνήγαγον, άλλὰ τήν κατέστησαν μίγμα δόλου, άπάτης, νομιμότητος, άνομίας, μίγμα όπερ έδηλητηρίασε διοικήσιν, νόμους, σύνταγμα, έθνικόν χαρακτήρα, πολιτικήν, τὸ πᾶν.

Και τώρα βεβαίως θά μοι έρωτήσατε, συμπολιταί μου: Θέλεις Δημοκρατίαν;

Θά σας επαναλάβω, ότι έλεγεν ο Βίσμαρκ έν τινι ύπουργικῶ Συμβουλίῳ: «Και ο θυρωρός του Όρρφείου (είδος δημοσίου καταγωγίου του Βερολίνου) άν έλθῃ νά μοῦ προτείνῃ μίαν καλήν ιδέαν, έν δραστήριον οικονομικόν μέσον, δέν θά ύπολάβω διόλου άτοπον νά του έμπιστευθῶ τὸ χαρτοφυλάκιον του ύπουργοῦ τῶν Οικονομικῶν».

Ποιός είναι γιὰ τὸ Βῶλο... έμπρός, να πάμε όλον ν' άκούσουμε άντάραις, κτυπήματα, ούρρά!...

Τήν άγκυρα σηκώνουν του Μπούμπουλη οι στόλοι, και σχίζουα τ' άφρισμένα τῆς θάλασσας νερά.

Ο Βασιληᾶς μᾶς φεύγει... λοιπόν κι ήμεις ας πάμε νά κάμουμε παράταις, νά πρῶμε και νά φᾶμε.

Ο δήμαρχός μας πρώτος πετᾶ σάν περιστέρι μαζί με τὸν Νομάρχη 'στοῦ Βῶλου τὰ χωριά...

Προσέξτε, Βωλιώται, τὸν τύφο μη σας φέρῃ άπάνω 'στῆς χαραῖς σας και 'στὴν έλευθερία.

Μακρὰ άπό τὸν Σούτσο, κανείς μη τὸν σιμῶσῃ, γιατί 'μπορεῖ τὸν τύφο πε σκέσι νά του δώσῃ.

Ποιός είναι γιὰ τὸ Βῶλο... ή άγκυρα 'σηκῶθη κι' ο βασιληᾶς μας πάλι μᾶς άποχαιρετᾶ:

"Οποῖος όλίγη λάυρα γιὰ τήν πατρίδα νοιώθει, έλεύθερος 'στὸ Βῶλο μαζί του ας πετᾶ.

Πῶ! πῶ! και τί θά γίνῃ!... θά σπάσουν παραθύρια, πόρταις, γυαλιὰ, βαρέλια, κανάταις και ποτήρια.

Και τώρα όπου έχουν οι Τούρκοι μ π α ι ρ α μ ι μαζί μας θα γιορτάση κι' η φίλη μας Τουρκιά· μπαρούτι δεν θα μείνη ούτ' ένα μόνο δράμα από το κανονίδι κι' από την τουφεκιά.

Δός του εμείς κανόνια, δός του κι' εκείνοι πάλι, και ο Ρωμηός κι' ο Τούρκος τὸ ἄχτι του θά βγάλη.

Ὡ Πόντε ! και σὺ τρέχε εμπρός μας με γαλήνη, και μὴ μᾶς φοβερίζης με κύματα 'ψηλά' ἔχε και σὺ, καυμένη, ὡσάν κι' ἐμᾶς εἰρήνη, και ἤσυχα τὸ κύμα ἄς μᾶς κατρακυλᾷ.

Ὡ Πόντε τῶν Ἑλλήνων, ποτέ σου μὴ φουσκώνης, ὡσάν Ρωμηός ποῦ εἶσαι δὲν πρέπει νὰ θυμώνης.

Χάϊδευε, θάλασσά μου, τοῦ Μπουμπουλη τὸν στόλο, και εἰς Ῥωμηὸ κανένα μὴ φέρης ξερατό, και δίχως ἄ ν α γ ο ὄ λ α ι ε ἄς πᾶμε εἰς τὸ Βῶλο, νὰ ἴδουμε τὴν παράτα, τὸν κόσμον, τὸ στρατό. Ἐδῶ κι' ἐκεῖ ὁ στόλος, ἄς μὴν κατρακυλᾷ.... αἰσθήματα, παράταις, και ξερατό δὲν πάει.

Ποῖος εἶναι γιὰ τὸ Βῶλο;... ὦ οὐρανέ, μὴ βρέξης, κι' ἀλάσπωτη ν' ἀφήσης τοῦ Βῶλου μας τὴ γῆ, με δεκαπέντε ἡλίους ἡμέρα νὰ μᾶς φέξης, νὰ ἴδῃς και σὺ παράτα και κατσικιῶν σραγή. Ἄν και Μητροπολίτης δὲν εἶμαι, μὰ πιστεύω πῶς θά μ' ἀκούσης πάλι, και ἄλλο δὲν γυρεύω.

Ποῖος εἶναι γιὰ τὸ Βῶλο ;... ἀλλὰ κανεὶς δὲν χαίρει, και ὄλοι μα χ μ ο υ ρ λ ἦ δ ε ς ξαπλόνονται βαρειά, γιατί καθέννας εἶδε και ἔμαθε και ξέρει γιὰ ξέραςμα πῶς εἶναι μιά τέτοια ελευθεριά. Κι' ἐγὼ εἰς τὸν Ἀράπη τῆς Κούλουρης πηδῶ με τὸν Ἀϊβαζόβσκη, τὰ ξ ὀ α ν α νὰ ἰδῶ.

Souris

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Ἰστερα ἀπὸ τὸ *Τορκιλλοροφόρον* θά ἀκούσωμεν βεβαίως και τὴν αἰσίαν ἀφίξιν κἀνενὸς *Μπουμπουλοφοροφόρου*, διότι εἶναι ἀδικον, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὁ ἀναμορφωτῆς τοῦ στόλου νὰ ἐπιβαίη, δσάκις κάμη θαλασσία ἐπισκέψεις και ἐπιθεωρήσεις, ὡς οἱ λοιποὶ θνητοί, ἐντὸς ἀτμο-

πλοίου, και ὁ ἄνθρωπος τοῦ τηλεφώνου, τοῦ μικροφώνου και τοῦ μωροφώνου νὰ πλῆ μετά τῆς αὐτῆς βραδύτητος, μεθ' ἧς ὄλοι ἡμεῖς· διὰ τὸν Μπουμπουλην ἀρμόζει νὰ καθῆται εἰς εἰδικὸν ἀτμόπλοιον και τὸ ἀτμόπλοιον αὐτὸ νὰ ἐπιβαίη εἰς ἄλλο καταδρομικόν, ὡστε οὕτω διὰ τῆς διπλῆς ταχύτητος—ὀμιλοῦμεν, βλέπετε, κύριε ὑπουργέ, ἐπιστημονικά—νὰ ἔχωμεν τὸ νέον Μπουμπουλοροφόρον, και οὕτω θά προβῆτε ἐπὶ τὰ ἔχνη ἐκείνου ὅστις ἤθελεν ἐφιππος ἢ ἐφ' ἀμάξης νὰ ἐπιβῆ πλοίου, διὰ νὰ φθάσῃ ταχύτερα εἰς τὸν σκυπὸν του.

Μόνον ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θά εἶναι εἰς τὴν θέσιν τῶν ἐκείνα τὰ ὅποια ἡ χθεσινὴ Ἐφημερίς ἐκόλλησεν ἐπὶ τῆς βίχως τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν προκειμένου περὶ τῶν *Ψαρῶν*: « . . . δι' ὅν εἶναι μεγίστη τιμὴ ἡ ἀγορὰ και ἡ τροποποίησις τοιούτου πλοίου. »

Οὕτω και τὰ χαμίνια τοῦ δρόμου κολλοῦσιν εἰς τὰ νῶτα πτωχῶν οἰκογενειάρχων κρυφὰ κρυφὰ χαρτάκια, και διεγείρουσιν ὀπισθεν αὐτῶν γέλωτα, ἐνῶ σοβαροὶ ἐκείνοι προπορεύονται.

Βεβαίως ἔχουν πολὺ δίκαιον νὰ ἐξετάσουν οἱ ἀναγνώσται τῶν φροῦ-φροῦ μας μήπως μεταβάλλομεν τὴν σήμερον εἰς πρώτην Ἀπριλίου, ἀπατώντες αὐτοὺς ὅτι τὰ κατωτέρω περὶ τῆς δεσποινίδος Θεοδορογιαννοῦλας ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῶν *Γνωστοποιήσεων*.

Εἰς τὸ *Δελτίον διαφόρων και ποικίλων παρατηρήσεων*, ἐνθα συνήθως ἡ ἐφημερίς τῶν ἀγγελιῶν δημοσιεύει παρατηρήσεις περὶ σεσηπότητων κρεάτων, δωδεδότων ὀπῶρων, δημοσιῶν καταγωγῶν, κυνῶν, πορνῶν, νεκρῶν, ἀτυνομικῶν συμβάντων κλπ. ἐδημοσιεύθη ὡ τοῦ θαύματος—κρατοῦμεν τὴν Ἐφημερίδα τῶν *Γνωστοποιήσεων* διὰ τοὺς θέλοντας νὰ βάλωσι τὸν δάκτυλόν των ἐπὶ τοῦ τύπου τῶν ἡλῶν—τὸ ἐξῆς ἀρθρίδιον :

α' Ὁ Θεόδωρος Δηλιγιάννης.

Ὁ ἀνὴρ οὗτος ἀνεχώρησε χθὲς διὰ τὴν εὐανδρον Γορτυνίαν, τὴν ὑπερηφανευομένην ταύτην ἐπαρχίαν διὰ τοὺς πολλοὺς τῆς ὡς ἀδάμαντας ἀστράπτοντας ἐν τῇ ἐθνικῇ ἡμῶν παλιγγενεσίᾳ ἀνδρας.

Ὁ ἐπιφανὴς γόνος τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων φέρων μεθ' ἑαυτοῦ τὰ εὐγενῆ τῶν ἐνδόξων πατέρων φρονήματα και συνδέων ταῦτα διὰ τῆς ζηλευτῆς πολιτικῆς του συνέσεως ἀναβαίνει πάλιν σήμερον τὰ ὑψηλά ὄρη τῆς Γορτυνίας, ἐνθα ἡ φωνὴ τῆς ἐλευθερίας ἀντήχησεν ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς γῆς. Μέλλει δὲ νὰ χαίρει τὸς συμπολίτας του και ὑποδείξῃ εἰς αὐτοὺς περὶ τίνος πρόκειται. Καίρως πλέον οἱ ὀξύνους Γορτυνιοὶ νὰ σπεύσωσι εὐσφίγγοντες τὰς χεῖρας και χορεύσωσι τὸν χορὸν τῆς ἀπαλλαγῆς μυρίων ἐθνικῶν συμφορῶν.

Τὸν κ. Δηλιγιάννην συμπερακαλοῦσιν αἱ εὐχαι τῶν πολιτῶν Ἀθηῶν και Πειραιῶς, ὅτινας θ' ἀναμένωσιν αὐτὸν ὡς ἡ πατρίς ἐπιβάλλει. »

Βεβαίως ὅταν ἀναγινώσῃ τις τοιαῦτα θαυματουργὰ περὶ

τῆς χαριστάτης αὐτῆς δεσποινίδος ἀξίζει νὰ τὸ ἀναγινώσκῃ μεταξὺ τοῦ δυνατωτικῶ τῶν τριῶν τῆς Μις Ἄλλεν—ἀφοῦ μάλιστα και ὁ κ. Δηλιγιάννης εἶναι φαλακρὸς—και τῆς θεραπείας τῶν κρυφῶν νοσημάτων δὲν ζεύρομεν τίνες δόκτορος.

Ma lectrice rougit, et je la scandalise
Mais comment se fait-il κτλ.

Σκυλολογία.—Σημεῖον καιροῦ ! Ὁ σκύλος τοῦ κυρίου Ἀριστείδου Οἰκονόμου ξελογιόσθηκε μετ' ἡν σκύλαν ἐνὸς αὐλικῶ, τοῦ κ. Brockenberg, διότι βλέπετε ἔχομεν και θανούς αὐλικούς. Ἄρῃσεν ὁ τρελλὸς τὸν κύριόν του και ἐνοικιάσας ἀμαξάν πρὸς πέντε φράγκα τὴν ὥραν κατέβη εἰς Πειραιᾶ διὰ νὰ εὐρῃ τὴν ψυχὴν τῆς ψυχῆς του.

Και ἤρχισαν πλέον αἱ συμπλοκαὶ, τὰ φιλήματα, αἱ περιπτύξεις και τὰ ἀδιάσπαστα ! Ἀμέμιμος ὁ κύριος (δηλαδὴ ὁ σκύλος) ὡς ὁ δὸν Ζουάν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Χαίδως του, ἐνόμιζεν ὅτι διὰ παντός ὁ κ. Οἰκονόμου ἀπώλεσε τὰ ἔχνη του και δὲν θὰ τὸν ἐτάραττε πλέον, ὡς ἐτάραξεν ὁ πατὴρ τῆς Χαίδως, ἐπανελθὼν ἐκ τῆς πειραιτικῆς ἐκδρομῆς του, τὸ θεσπέσιον ἐναγκάλισμα ἐπὶ βελουδένιου σοφᾶ ἐν ἀτμοσφαιρᾷ μύρων, αὐτῆς και τοῦ δὸν Ζουάν τῆς.

Ἄλλ' ὁ κ. Οἰκονόμου γνωρίζων ἐπισταμένως τὸ ἠθικὸν πικρὸν τῶν αὐλικῶν, ἐμνήσθη ἀμέσως ὅτι μόνον αὐλικὴ σκύλα ἠδύνατο νὰ δεχθῆ εἰς τοὺς κόλπους τῆς χωρὶς νομίμου γάμου τὸν κύνα ἐραστήν.

Μίαν ἡμέραν ἠκούσθη παρὰ τὴν Τερψιθέαν ὁ ἐξῆς διάλογος :

Ὁ ὑπὸ κ. Οἰκονόμου ἔχετε ἐθῶ.

Ὁ ὑπασις τῆς τοῦ Βουλευτοῦ Καλαβρύτων :

Δὲν τὸν ἀφίνετε δύο τρεῖς ἡμέρας ἀκόμα ;

Ὁ κ. Οἰκονόμου παραλαβὼν τὸν ἀμαρτωλὸν σκύλον ἤρχισε νὰ τὸν διδάσκῃ τὸν δεκάλογον και εἰδικῶς ἐξ αὐτοῦ τὴν ἐντολήν : Μὴ μοιχεύσῃς.

Πρὸς μείζονα ἐξαγνισμόν θά τὸν ἀναγκάσῃ νὰ νηστεύσῃ ἕλον τὸ σαραντάμερον.

Ma lectrice se rougit, κτλ.

Μεταξὺ τῶν πολλῶν ἐκλογῶν, τῶν ὑποβαλόντων ἐγκαίρως τὰς ἐνστάσεις των ἐκδικασθείσας ἐκτοτε, εἴμεθα και ἡμεῖς, ὡστε φαντασθῆτε ἂν θέλομεν σὰς ἀφῆσει ἡσυχούς ἂν ἐνοῦντε νὰ μᾶς στερήσῃτε ψήφου, διότι ἐγκαίρως δὲν ἐξετυπώσατε τοὺς καταλόγους. Τὰ γραφεῖα και τὰ τυπογραφεῖα τοῦ *Τηλεγράφου* εἶναι ἔτοιμα νὰ τυπώσωσιν ὅ,τι θέλει και ὁμοίαν—ἀντι μιάς μόνον ὑπογραφῆς ἐπὶ συναλλάγματος.

Αὐτὸς ὁ Νομάρχης Καλαμίδας ἔγινεν εἰδικὸς εἰς τὴν ἐπιστήμην τῆς παλαιολογίας και τῆς *παλαιανθρωπίας*.

Ὅταν ἀποθνήσκῃ ὠραία τῶν Ἀθηῶν, ἀποθνήσκουν Ἀθηναί. Ἡ ἐξαφάνισις τοῦ τολμηροῦ εὐζῶνου κάλλους, τοῦ ὁποίου οἱ δύο μεγάλοι καίοντες ὡς δαυλοὶ ἐσβεσμένοι ὀφθαλμοὶ ἐδείκνυον τὸ προσφιλὲς ὄνομα *Ἑλένη Ζένη* καλύπτει μετ' ἑπὶ μετὰ μελαγχολίας τοὺς περιπάτους, τὰ θεάματα, τὰς συναθροίσεις, τοὺς χοροὺς μας και φεύγει, φεύγει τὸ ἔνδαλμα ἐκεῖνο τὸ γοητεῖον, ὑπερήφανον ὅτι κατέβηκε διὰ τῆς ὑπάρξεώς του τόσον κόσμον και ἐκαλλώπιζε τόσον πρωτεύουσαν. Καὶ δὲν ἐπέτρεψεν ἡ ὑπερήφανος καλλονὴ νὰ τὴν ἴδωσιν αἱ Ἀθηναί τῆς νεκρᾶν, μεμπαρμμένην, ἐκείνην τὴν ὅποιαν ἠσθάνοντο ὀλοζώντανον, ὡσεὶ θέλουσαν νὰ δανείσῃ και εἰς ἄλλους ζῶν. Δὲν ἦτο μόνον κάλλος, ἀλλὰ και ἄσμα και ψυχὴ και χαρακτηρισμὸς. Καὶ τώρα δὲν ἔμεινε συναρπάζοντα ὑπὸ προδοτικῶς νόσου και συντριβονται τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο, συντριβονται οἱ ἀδάμαντες, οἱ σμάρραδοι, οἱ ἀχάται. Ὅλα. Μένει μία ὠχρὰ ὡς σελήνη ἀνάμνησις ἐκείνης και λύπη, λύπη, λύπη. Ὅταν ἀποθνήσκῃ ὠραία, ἀποθνήσκουσι Ἀθηναί.

Ἄκρον ἄκρον ἀνθρώπου μὴ θέλοντος κόσμον εἰς τὸν γάμον του :

Νὰ μὴ προσκαλέσῃ οὔτε τὴν νόμφην !

Ἄκρον ἄκρον προφυλάξωσι :

Νὰ ἀνοίγῃς τὴν ὀμπρέλα σου διὰ νὰ φυλάγῃς ἀπὸ τὴν σελήνην.

Αὐτὸς ὁ Ὁθωνίσκος Ρουσόπουλος ἀπὸ πολλοῦ ἤδη κάμνει κατακλυσμὸν ἐντὸς ποτηρίου κρασιοῦ, και ζητῶν νὰ πνίξῃ τοὺς οἰνοκατασκευαστὰς πνίγεται ὁ ἴδιος, ὡς νὰ ἦτο ἐν ἐντομον, μία μυῖα. Καὶ ἐν τούτοις εἶναι ἀηδὲς τὸ θέαμα τῆς μυῖας ἐντὸς τοῦ ποτηρίου μου.

Ὅλα παρ' ἡμῖν ἀνάποδα, γελοῖα !

Διὰ νὰ κρίνῃ λέγει τοὺς οἶνους θέλει χημεῖον και αἱ θύραι τοῦ μοναδικοῦ μας χημεῖου φρουροῦνται δυνατὰ ὑπὸ τοῦ Κηζιλάραγα τῆς χημείας κ. Χρηστομάνου. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἰδρυθῆ ἰεὸν χημεῖον διὰ νὰ δυνηθῆ ὁ κ. Ὁθων νὰ ἀναλύσῃ τοὺς ἑλληνικοὺς οἶνους και νὰ ἀποφανθῆ ἴσως δὲ και νὰ διορισθῆ αὐτὸς διευθυντῆς τοῦ Νέου Χημεῖου. Ποῖους δὲ προτείνει νὰ συνδράμῃσι πρὸς κατασκευὴν τοιούτου ; Οἱ οἰνοποιοὶ μας ! Ὁ κ. Ἀμπαζόπουλος και ὁ κ. Σόλων και υἱός ! Τί εὐφρα !

Ἄλλ' ἀφοῦ δὲν δύναται ν' ἀναλύσῃ, πῶς ἀποφανίνεται ὅτι ὁ τὰδε οἶνος περιέχει οὐσίας χρωματιστικάς, ὁ δαίμα ἔχει τανίνην, ὡς ὁ ἐγκέφαλος τοῦ Οἰνογράφου ἔχει μωρίνην; Τοὺς ἀναλύει θά πῆτε ἐντὸς τοῦ οὐρανίου του· ἀλλ' ἀφοῦ ὁ οὐρανίσκος του εἶναι χροάνη χημικὴ, τότε μορεῖ νὰ ἀναλύσῃ και χίλια ἄλλα πράγματα, οἶον ὕδωρ, ἄερα ἀτμοσφαιρικόν, οὐρα και λοιπά.

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ ΑΡ. 243.
ΝΕΩΤΑΤΗ ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΛΑΜΠΩΝ
ΕΙΣ ΤΟ

ΛΑΜΠΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ ΜΠΑΛΛΟΥ.

ΙΔΙΩΣ

**Λάμπαις τοῦ λαδιού—Λάμπαις κενεζο-
καί—Γκλόμποι δι' εἰσόδους—Δι' ἐ-
στατόρια—Διὰ Καταστήματα.**

ΑΔΕΛΦΟΙ ΡΩΜΑΪΔΑΙ

89—ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ—69

παρὰ τῆ πλατεῖα τοῦ Συντάγματος.

Ἀναλαμβάνετε τὴν καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα ἀντιπροσω-
πείαν τοῦ ἐν Βιέννῃ περιφήμου ἐργοστασίου

ΚΛΕΙΔΟΚΥΜΒΑΛΩΝ

PIANOFORTA BÉLEHRADEK,

φέρομεν εἰς γνῶσιν καὶ συνιστῶμεν τοῖς ἐπιθυμοῦσι τὴν
ἀπόκτησιν τοιούτων, ὅπως προσέλθωσιν ἐν τῷ Καταστήματι
ἡμῶν, ἐν ᾧ δύνανται νὰ ἴδωσι Κλειδοκύμβαλα πρωτοφανῆ,
τελειοτάτου συστήματος, ἀπαραμίλλου φιλοκαλίας καὶ πο-
λυτελείας, καὶ ἰδιαζούσης φωνητικῆς γλυκύτητος καὶ τόνου.

Ἀπέναντι τῆς τελειότητος τῶν κλειδοκυμβάλων, τὰ ἐ-
ποῖα θέλομεν προμηθεύει, αἱ τιμαὶ αὐτῶν σχετικῶς εἶναι
λίαν συμφέρουσαι.

Οἶνοι Οἰκονόμου, λευκοί, μαῦροι, ἐπιτραπέζιοι.

Οἶνοι Οἰκονόμου, ὀμαλώτατοι, ἢ ὅπως λέγουσιν οἱ
Γάλλοι, unis.

Οἶνοι Οἰκονόμου, οἱ μόνοι προτιμηθέντες ἐν ταῖς
οἰκογενεαῖς καὶ τοῖς ξενοδοχείοις.

Οἶνοι Οἰκονόμου, ἰφθηνότατοι, μόνον 90 λεπτὰ
ἢ φιάλη.

Οἶνοι Οἰκονόμου, μοναδικοὶ διὰ τὸν χειμῶνα, οἱ
λευκοὶ ἀνεκτίμητοι διὰ τὰ φρούτα.

Οἶνοι Οἰκονόμου, ἄβολοι, γνήσιοι, χωρὶς προσθέ-
τους οὐσί, ας ὑγιεινότετοι.

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ

Ἄδὸς Σταδίου, ἀπέναντι τοῦ Τα-
χυδρομείου.

ΠΙΛΟΙ ΜΟΝΑΔΙΚΟΙ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΤΕΡΟΥ ΕΛΑΦΡΟΤΕΡΟΙ

Γνωστὸν εἶναι εἰς ἅπαντα τὸν ἐκλεκτὸν κόσμον τῶν Πα-
μισίων καὶ ὅλης τῆς Εὐρώπης τὸ **Πελοπώλειον τοῦ**
Leon διὰ τὴν εἰδικότητά του ἐπὶ τῆς κατασκευῆς πέλων
ἐκ **φελού (Liege)** ἐλαφροτέρων καὶ τοῦ πτεροῦ, καὶ
ὡς ἐκ τούτου παρὰ πάντων προτιμωμένων καὶ λόγῳ ποιό-
τητος καὶ λόγῳ ὑγείας.

ΤΟ ΠΙΛΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΑΤΣΙΜΠΑΛΗ

ἐπιδιῶκον πάντοτε τοὺς χρησιμωτέρους νεωτερισμοὺς συμ-
βληθὲν μετὰ τοῦ Κατασκευαστοῦ, ἐκόμισεν ἀφθονίαν τοι-
ούτων πέλων, τοὺς ὁποίους οὐδὲν κατὰστημα ἐν Ἑλλάδι
δύναται νὰ ἔχη εἰς τόσον εὐθηνὰς τιμὰς.

ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ ΠΙΛΟΠΩΛΕΙΟΝ

εὐρίσκει τις καὶ τοὺς περιφήμους **πέλους ἀδιαδρόχους,**
ὡς καὶ μεγάλην Συλλογὴν τῶν κομψοτέρων πέλων

ΠΑΙΔΩΝ καὶ ΚΟΡΑΣΙΩΝ,

ΓΑΛΛΙΚΟΝ ΑΡΤΟΠΟΙΕΙΟΝ
ΤΟΥ Κ. ΚΟΝΤΕ

Ἄδὸς Ἁγίου Μάρκου κατὰ τὴν γωνίαν τῆς Χρυσοσπη-
λαιωτίσης.

Βίδοποιεῖται ἡ πολυάριθμος πελατεία τοῦ πασιγνώστου
αὐτοῦ Καταστήματος, ὅτι ὅλα τὰ εἶδη γαλλικοῦ ἄρτου
κατασκευάζονται ἀρίστης ποιότητος καὶ εἰς τιμὰς μετρίας.

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ ΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΥ

εἰς τὴν Μεγάλην Ἀγοράν, ἀπέναντι τοῦ ὄπωροπωλείου τῆς
Μεγάλης Παράγκας. Διευθυντῆς τοῦ ὑποκαταστήματος ὁ κ.

ΑΓΓΕΛΗΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ζ'.—12

ΔΗΜΩΔΗΣ ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ

ΕΚ

ΔΩΔΕΚΑ ΠΙΝΑΚΩΝ ΔΙΑΦΑΝΩΝ

ΥΠΟ

ΑΧΙΛΛΕΩΣ Μ. ΚΑΜΠΑΝΑΚΗ

Κατ' ἐγκρίσιν τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς
Δημοσίας Ἐκπαίδευσίως Ὑπουργείου.

Πωλοῦνται παρὰ τῷ ἰδίῳ ἐκδότῃ εὐρισκομένῳ ἐν τῷ
Πολυτεχνείῳ.

Τιμὴ ἐκάστου σώματος δραχ. 20.